

אותך אבקש

מסילות למבקשי ה' בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א
בחד בחוקתי - במדבר | גיליון 27

הנאון רבי יוסף חיים אורנשטיין שליט"א
ראש ישיבת 'באר שמחה' ביתר עילית.

התנאי לקבלת התורה, ענווה ושפלות.

שנכללים בו יתברך ולא יתכן שיהיה שם
בחינה מה"ש' שבאדם.

ובמעמד הר סיני זכו ישראל לאותה בושה
ושפלות כנ"ל, עד שנא' בהם "וירא העם"
בבחינת "ואתה תחזה", "וינועו ויעמדו
מרחוק" ודרשו חז"ל [שבת פח הובא ברש"י]
שחזרו לאחוריהן י"ב מיל שזהו שיעור מחנה
ישראל ג' פרסאות. ונראה המכוון בזה לפי
לדברי רבינו שיצאו מגבולם ומגדרם ונעשו
בבחינת בלתי גבול.

וזהו שאמר שם שפרחה נשמתו על כל דיבור
ודיבור והחזיר להם הקב"ה את נשמתם
והחיה אותם בטל תורה, שכיון שבאה להם
גדלות נוראה כזאת של גילוי שכינה וזכו
לבושה ושפלות בבחינת אין, א"כ מצד אחד
לא יכלו להישאר בגבולות הגוף עד שפרחה
נשמתם להדבק ולהכלל בשרשה. ומאידך
חזרו וחיו מכח אותה שפלות עצמה שהיא
בחינת טל תורה - ביאורי התורה ודו"ק.

ותיכף בקשו ישראל את משה רבינו "קרב
אתה ושמע את כל אשר יאמר ה' אלוקינו
ואתה תדבר אלינו את כל אשר ידבר ה'
אלוקינו אליך ושמענו ועשינו" [דברים ה,
כד].

וזהו שאמר להם משה רבינו "אנכי עומד בין
ה' וביניכם בעת ההיא להגיד לכם את דבר ה'
כי יראתם מפני האש ולא עליכם להר" [שם
ה, ה] וע"ש ברמב"ן שכתב "כי הם הרחיקו
לעצמם". והיו צריכים לצדיק שיאיר בהם
ביאורי התורה.

**אשרי הזוכה להתקרב להצדיק שזוכה לגדולה
להתנוצצות המוחין ולביאורי התורה - לשפלות
ולבושה ולחיי העוה"ב.**

כלל אלא שם הפירוש שאע"פ שהוא רם ונשא
וכו' מ"מ נמצא עם דכא ושפל רוח.

ועל כרחיק צ"ל דרבינו פי' הגמ' באופ"א שאצל
ה' יתברך שהוא בלתי גבול ומלא כל הארץ

ובמעמד הר סיני זכו ישראל לאותה בושה
ושפלות כנ"ל, עד שנא' בהם "וירא
העם" בבחינת "ואתה תחזה", "וינועו
ויעמדו מרחוק" ודרשו חז"ל [שבת פח
הובא ברש"י] שחזרו לאחוריהן י"ב מיל
שזהו שיעור מחנה ישראל ג' פרסאות.

כבודו, ואע"פ שעל השמים כבודו עם כל זה
משפילי לראות בשמים ובארץ. שלא שייך
אצלו חילוק בין רם ונישא לבין דכא ושפל
רוח.

וזהו הענין ממש שייך גם במי שזוכה לגדולה
אמיתית וממילא לשפלות בבחינת אין שהוא
בלתי גבול, בחינת עוה"ב - ושייך בחיים
נצחיים. כי לעוה"ב אין שייכות רק למי שהוא
בחינת אין, כי עניין עוה"ב הוא הבחינה

**כמה מעלות טובות עלינו שזכינו להתקרב
לצדיקים הנוראים, אחד מן המעלות הגדולות
בהתקרבות לצדיק הוא שעל ידי זה זוכה
האדם לשפלות, כמו שכ' רבינו הק' בתורה
קל"ה "כי טבע הקטנות שיתבטל לגבי
הגדלות, ועל כן כשמתקרב להצדיק נתבטל
הגדלות כי ע"י אור הגדול של הצדיק נתבטל
לגמרי, בבחינת ראוי נערים ונחבאו". ורבינו
מבאר שזהו הסימן אם הוא מקושר להצדיק,
אם יש לו שפלות.**

ובתורה ע"ב [ח"ב] הוסיף רבינו בחינה אחרת,
ע"י שרואה עצמו עם הצדיק זוכה לגדלות,
ומתנוצץ מוחו וזוכה לביאורי התורה, עד
שזוכה ע"י לשפלות ובושה, וע"י הבושה
נופלת לו בושה יותר גדולה שרואה כמה הוא
רחוק מה' יתברך ושב בתשובה, ותשובה הוא
בחינת חיים נצחיים."

וכל זה בא לו מכח ההסתכלות של הצדיק
שהוא מופרש ומובדל בקדושה ולכן נא'
במשה "ואתה תחזה מכל העם וגו'" "ואתה
תחזה דייקא". וזהו שנא' אחר מתן תורה
"ולבעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי
תחטאו" ודרשו רבותינו ד"זהו הבושה".

והנה ענין זה שע"י הגדלות מגיע לשפלות,
כותב רבינו שהוא "כמו שמצינו בגמ'
[מגילה לא] אצל ה' יתברך כל מקום שאתה
מוצא גדולתו של הקב"ה שם אתה מוצא
ענוותנותו". וכמו שמובא במעשה ממלך עניו
גם כן מעין ענין זה.

ולכאורה צ"ב מה הקשר בין זה לזה, דענין
הגדולה שהיא שפלות הוא מצד שכשמשגי
הגדולה ומגדיל מוחו א"כ תיכף מבין ומשיג
שפלותו, וזה הענין הרי לא שייך אצל הקב"ה

אברך יקר! אם אינך
נמנה על חבורה
שבועית
או שעדיין לא
הוקמה
חבורה באזור
מגורך,
צור קשר עם נציג,
קו נכספה
06-111-50-03
בשלוחה 5,3.

עיר	רחוב	מיקום	יום	שעה	אחראי:
ירושלים: טוה יעקב	רח' בלזן 7	ביהכ"ס בני עקיבא	חמישי	21:00	0527156734
בית שמש: רמה ד'	רח' ריש לקיש 1	ביהכ"ס ברסלב	שלישי	21:00	0527199896
זכרון יעקב	רח' אף על פי כן 30	ביהכ"ס ברסלב	חמישי	21:30	0504169920
קרית ספר		בבית אחד החברים	ראשון	22:10	0534145799
חבורת הבחורים: 1. ירושלים שכונת בית ישראל יום א' בשעה 10:30 פרטים בקו נכספה שלווחה 5,3. 2. מודיעין עילית, קרית ספר יום ג' בשעה 10:30 פרטים בקו נכספה שלווחה 5,3. 3. ירושלים גבעת המבתר יום ג' ביהמ"ד אש קלמן 0548598868. 4. בני ברק ליל שישי בבית אחד החברים 21:30 0556764287					

זמני
ומיקום
החבורות
השבועיות
לאברכים
ובחורים.

לעדכון על פרטי חבורות חדשות שנפתחו באיזורך קו נכספה 06-111-50-03

שיג ושיח

שיח ודברים מעולמו של בן ישיבה

”השבועות המקורי”

לי מהשי”ת ומהתורה...

חיים הניח לו שוב את היד על השכם ואמר לו בחיבה, אני מאוד מבין את הרגשות הקשים שלך, אבל אם דווקא תסתכל על הדברים בצורה 'הנכונה והאמיתית' אתה תרגיש מאוד קשור ומחובר לכל העניין של שבועות וקבלת התורה...

דודי הביט בו בפליאה וחיים המשיך, אני רוצה ללמוד אתך ביחד קטע מהספר הקדוש 'ליקוטי הלכות' שמדבר על חג השבועות, ואז תבין מצוין למה אני מתכוון...

”בשעת מתן תורה היו כל עמ”י בבחינת ‘גרים’, כי אז היה התחלת התקרבותן לאביהם שבשמים, שיצאו מטומאת מצרים לשלמות קדושת ישראל, וע”כ קורין רות בשבועות, כי שבועות שהוא מתן תורה הוא בחינת התקרבות ‘בעלי תשובה וגרים’, בחינת רות שהייתה גיורת, ומחמת זה היה במתן תורה קול שופר ואש, כי נתעורר ‘אש המשפט’, בכדי לשרוף ולבטל כל הרע, שהיה נאחז בהם מטומאת מצרים, שזה בחינת מלאך ה’ הנראה אל משה בלבת אש, בתחילת ההתגלות של בשורת גאולת ישראל, אך אז במתן תורה שהיה גמר התיקון, אז נתגלה ‘אש המשפט’ בפומבי, וכמו שכתוב ‘ודבריו שמענו מתוך האש’, וע”כ באמת נזדככו אז לגמרי מאחיזת הרע, כמו שאמרו רבותינו ז”ל, שנעשו אז ‘חרות’ מהכול, וע”כ התורה בכלל נקראת גם כן ‘משפט’...”

[אוצר היראה פסח ספירה ושבועות קכט.]

חיים עצר וחייד את הדברים, עכשיו אתה מבין מה ההסתכלות הנכונה על 'שבועות'? 'שבועות' זה זמן שבו הקב"ה מקבל אותנו מחדש, ממש כמו במתן תורה שהגענו אליו ממקום של טומאה וזוהמה, ערומים וריקנים מהמצוות, ונכנסנו תחת כנפי השכינה כמו גר צדק שעושה את דרכו לראשונה בעולמה של היהדות, כך כל שנה השי"ת מחכה לנו שנעזוב את השטויות ונבוא לחסות בל כנפיו. ואדרבה כמו שרבי נתן כתב, דווקא מתן תורה זה הזמן שמקבלים בו כוח להשתנות ולכלות את הרע מהשורש, זה שבישיבה משתדלים להגיע לשבועות מתוך התעלות והתרוממות, לא עוקר את 'השבועות המקורי' שעניינו זה סייעתא דשמיא לצאת מהרע ולהיכנס תחת כנפי השכינה ממש כמו תינוק שנולד מחדש...

חיוך גדול עלה על שפתיו של ישראל, הרצון להתנתק ולברוח מחג השבועות התהפך מן הקצה אל הקצה, רגליו נשאו אותו בחדווה אל 'המקווה' בטרם יעלה השחר... הפעם הוא הרגיש יותר מתמיד את הקשר שלו לקבלת התורה ולמעמד הר סיני...

יודע בכלל אם גם אני הייתי נוכח במתן תורה... הרגשת החוסר שייכות היתה כ"כ חזקה וצלפה בו ללא רחם, מהר מאוד הוא מצא את עצמו מחוץ 'לבית המדרש' מחפש מקום בו הוא יוכל להרגיש יותר קשור ומחובר...

באחת הפינות הוא מצא כמה מהחבר'ה יושבים על פחיות של משקה אנרגיה מעלים עשן ושואפים מלא ריאותיהם מהסיגריות שבפיהם, הם פטפטו על דא ועל הא, משתדלים קצת להעלות את הרמה כראוי וכיאות לנייע'ס של 'ליל שבועות', הוא הרגיש הרבה יותר טוב בחברתם מהאווירה

באחת הפינות הוא מצא כמה מהחבר'ה

יושבים על פחיות של משקה אנרגיה

מעלים עשן ושואפים מלא ריאותיהם

מהסיגריות שבפיהם, הם פטפטו על דא

ועל הא, משתדלים קצת להעלות את

הרמה כראוי וכיאות לנייע'ס של 'ליל

שבועות

המלחיצה ששררה בבית המדרש, בקלי קלות הוא השתלב בנייע'ס המתגלגל אך לא לזמן רב מידי, משהו בתוכו לחש לו שגם לכאן הוא לא שייך, הוא נפרד מהם באיזו אמתלא כל שהיא, והמשיך לשוטט ברחבי הקמפוס מנסה למצוא מרגוע למחשבותיו הנוגות...

טפיחה קלה על השכם קטעה את מחשבותיו 'מה קורה דודי?' שאל אותו חיים בחיוך דואג נראה לי שאתה קצת מצוברח... אהממ... את האמת שכן! אני מרגיש בכלל לא קשור לשבועות וכל מה שסביבו, ולכן כל האווירה שיש בישיבה רק מכבידה ומעיקה עלי יותר ויותר, אתה מרגיש לא קשור?! למה אתה מתכוון? ניסה חיים להבין, תראה... 'בבין הזמנים' הייתה לי איזו שהיא 'ירידה' וזה המשיך גם לתוך הזמן, 'ירדתי' 'בסדרים' ובקימה בבוקר, אני מאוד רוצה להשתנות, אבל אני מרגיש שכל מה שעברתי מושך אותי שוב לאחור, ועכשיו כשאנחנו נמצאים בשבועות אני מרגיש כ"כ לא שייך אליו אחרי כל הריחוק שיש

שעת דמדומים של ערב שבועות, היכל בית המדרש היה מלא וגדוש במאות בחורים, שרובם הגיעו להיכל זמן רב קודם תפילת מנחה לסדר 'קבלת התורה', האווירה ששררה בישיבה 'בשלשת ימי הגבלה' הורגשה היטב באוויר, והבחורים האזינו בקשב רב לשיחה המיוחדת של הר"י שדיבר במשך שעה ארוכה במעלת היום. דבריו של רב יוסף 'אי לאו האי יומא כמה יוסף איכא בשוקא', נמהלו בדבריו של הרה"ק בעל ה'תולעת יעקב' המובאים בשל"ה הק', שעומק הדברים של הגמ' בר"ה, 'בעצרת נידונין על פירות האילן' זה שבשבועות נקבע על כל אחד כמה יהיה לו קשר לתורה וכמה הוא יצליח להתעלות בלימוד, השיחה רוממה את בחורי בית המדרש לגבהים, ואותותיה ניכרו היטב בתפילת 'מעריב' שלאחריה, בפרט בברכת 'אהבת עולם' שנאמרה במתינות ובהתעוררות מיוחדת...

לאחר התפילה עוד בטרם הסתדרו הבחורים בטור ארוך לאמירת 'הגו'ט יו"ט', פרץ הר"י בריקוד סוער של 'אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו', מאות ידיים חברו למעגל אחד גדול, ובמשך דקות ארוכות הם פיזו ורקדו על נועם גורלם וחלקם, לאחר מכן נפנו לאמירת 'הגו'ט יו"ט' לר"י ולרמ"ם, ומשם המשיכו לחדר האוכל כדי לסעוד את סעודת ליל החג...

הסעודה נגמרה בזריזות ותוך זמן קצר התמלא ההיכל בבחורים שישבו מול הגמ' בהתלהבות, גומעים בשקיקה עוד איזה דיבור 'ברשב"ם' ושורה נוספת בתוס', גם דודי ישב שם בהיכל זע על מקומו באי נוחות, עיניו בהו באוויר ומחשבותיו שוטטו אנה ואנה, ניסיונות שונים ומשונים עברו עליו בימי 'בין הזמנים', ברוב הפעמים הוא הצליח להתגבר אך פעמים בודדות הוא נכשל ונמשך לדברים לא כ"כ טובים, הזמן התחיל אצלו ברגל שמאל, ועל אף כל הרצון החזק שהיה לו לחזור לעצמו כבימי קדם הוא הרגיש עדיין מדשדש מאחור, בסדר א' הוא הגיע מאוד מאוחר, ובס"ב החברותא שראה את החוסר רצינות שלו עזב לטובת הלימוד עם בחור אחר מהוועד, בס"ג הוא הסתדר איך שהוא עם בחור מוועד נמוך יותר, אבל באופן כללי השקיעות והחיבור ללימוד היו ממנו והלאה...

המתח והלחץ ששררו בישיבה סביב חג השבועות לא הטיבו איתו בלשון המעטה, והרגשת הריחוק רק הלכה והחמירה, איזה שייכות יש לי עם כל הברע"ן הזה שמסביבי... הרהר לעצמו בעצב. והבחור 'מוועד שלישי' שביקש ממנו בשפת הסימנים את 'הדבר יעקב' שהיה מונח בסטנדר שלידו גרם לו לתסכול עוד יותר עמוק, מחשבה סוררת חלפה במוחו מי

נפשי בשאלתי

ליבון ובירור ענינים בעבודת ה

שאלה:

שלום וברכה!

אנחנו נמצאים בערב חג השבועות, וכשמתבוננים בקבלת התורה נראה שישנם דברים סותרים בצורת הקבלה. מצד אחד ענינו ואמרנו יחדיו נעשה ונשמע, ומצד שני כפיית ההר כגיגית, והקולות והלפידים, שנראים יותר בבחינת כפייה. באיזו צורה עלי להתכונן ולהגיע לחג השבועות, האם בצורה יותר של פחד ורצינות, או ברגשי שמחה. הדבר מאוד מבלבל אותי, ואשמח מאוד אם תאירו את עיני בעניין זה, בפרט על פי משנתו של מוהר"ן זי"ע.

תשובת אחד מחשובי התלמידי חכמים שליט"א:

הנה, כל חלקי שאלתך נכונים וטובים; רצוננו המאוד באמירת נעשה ונשמע, הצורך בכפיית הר כגיגית, גודל הפחד והמורא במעמד הר סיני שאף מתחדש בכל שנה ושנה, חשיבות הרצינות והאחריות האישית והכללית, והשמחה הגדולה במתן תורה.

הפרט היחיד השגוי בכל מה שכתבת הוא שהדבר מאוד מבלבל אותך...

אמנם לא שייך לומר שגיאה על מציאות קיימת, ובוודאי אם כך אתה אומר הרי שכך אתה חש, אך בהחלט שייך לנסות למצוא מהיכן נובעת תחושה זו, ומה הבעיה להישאר עם כל הפרטים הנכונים שכתבת, ולהתכונן בעזרתם לזכות לקבלת התורה מחדש.

אחת התופעות שנאלץ ר' נתן להתמודד מולן פעמים רבות בשיחתו עם בני הנעורים, הינה לקיחת ענייני יראה ומוסר לכיוון שלילי. במקומות ובהקשרים שונים מאריך מוהרנ"ת להדריך איך צריכים לשמור שהיראה תהיה לחיים ולחיוזוק, ולא חלילה להיפך. היראה והשמחה אינם הפכים.

וזה לשונו בהלכות הודאה ו' אות י"ב:

וזה בחינת יראות הנפולות רחמנא ללצלן, כי צריכין להתירא רק מה' יתברך לבד כמו שכתוב ה' לי לא אירא וכו', וכשמתיירא מאיזה אדם מושל או מחיה רעה וכיוצא, זה בחינת יראות הנפולות שמחליף יראת ה' יתברך ביראת בשר ודם. אף אפלו ששנאמה לו שמתירא מה' יתברך שלא יענישוהו שזאת היראה היא טובה כמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו זכרנו לברכה שעקר הוא יראת העניש, ענין במקום אחר מה שכתב בזה, שאף-על-פי שנקמצא בספרים שמנגיין יראת העניש, אף-על-פי-כן באמת העקר הוא יראת העניש, כי אפלו צדיקים צריכין שיהיו להם יראת העניש וכו' עין שם, וכמו שכתוב והאלקים עשה שייראו מלפניו, וכמו שפירש רש"י שם שהאלקים עשה שהביא כמה ענשים כמו בדור אנוש ודור המבול וכו' שייראו מלפניו, שייראו מהענשים וכו'. אף אפלו יראה טובה דרך הפעל דבר להמיר ולהחליף, שהוא מה שדרכו להביא את האדם לידי מרה שחורה ועצבות מחמת יראה זאת עד שמרחיקוהו מה' יתברך על-ידי זה, פידוע נגע הזה בכמה בני אדם. כי אפלו יראת העניש וכל היראות הטובות צריכין לקבל רק לטובה ולא לרעה בבחינת יראת ה' לחיים, להתקרב לה' יתברך על-ידי היראה מכל מקום שהוא ולא להתרחק חס ושלום, שדיקא על-ידי היראה והרעדה מענשים הגדולים רחמנא ללצלן, על-ידי זה, דיקא יבוא לשמחה על שהוא על כל פנים בכלל ישראל ומקרב לצדיקים שעל-ידי זה יצאל מאלפים ורבבות ענשים. וגם אם יבטח בלח הצדיקים ויתחזק בשמחה, על-ידי זה בודאי

יהיה אחריתו טוב ויתקפה הכל לטובה בבחינת עוונות נתיקפין לזכיות, כמוכא לעיל מה שכתבאר בסימן כב על פסוק ביום ההוא יבקש עון ישראל ואיננו וכו'.

כאמור, ר' נתן ראה את בני הנעורים בתקופתו, חווים את היראה בצורה המחלישה אותם. כמדומה, שבדורות האחרונים ניתן למצוא בעולם החיצוני תופעה הפוכה, ואולי נוכל ללמוד ממנה בבחינת 'מאויבי תחכמני'.

כבר שנים רבות עיקר מגמת העולם היא סביב מה שהם קוראים 'תרבות הפנא'. בני האדם משועממים, וכבר חדלו מלחפש תעסוקה, ודי להם לעורר את דמיונם, אם באופן חזותי, במשחק או בקריאה של סיפורים.

היינו מצפים לכאורה, שאם אדם חפץ להעביר את שעותיו ושנותיו המיותרות בהנאה, הוא יעסיק את דמיונותיו בדברים משמחים, סיפורי שלום ושלווה, שישלימו את הרוגע הנפשי שלו. אך למרבה הפלא המציאות בדרך כלל הפוכה לחלוטין, ובפרט אצל בני הנעורים, שעיקר הנאתם היא דווקא מסיפורי הרפתקאות ומתח, סכנה ופחד, התמודדות מאתגרת, אחריות גורלית.

לא מדובר על סקרנות, שהרי הסיפורים לא היו ולא נבראו. מדובר על רצון פנימי להרגיש ולחוות, ויש לכך סיבה טובה.

האדם נשלח לעולם עם משימה בלעדית, אחריות גדולה, סכנות ואתגרים. גם אם הוא בוחר להתעלם מהכל וללכת לישון, נפשו כמהה לממש את תפקידה, היא באמת רוצה להיות חלק מהסיפור הגדול. ניתן לטשטש את הנפש בסמי הרגעה - סיפורים דמיוניים של מתח ואתגר, המאפשרים לשומע להתחבר ולחוש

לרגע קט כאילו הוא גיבור העלילה, כאילו לחייו יש משמעות עצומה. אך למה לדמיון? הרי כל אחד מאיתנו הוא אכן גיבור העלילה, שנמצאת בעיצומה, ומתקרבת לסיומה...

ללא ספק, היראה במתן תורה הייתה ליבת האירוע. "כי עקר השלמות היא היראה. וזה עקר מתן תורה שנתנה בקולות וברקים וקול שפר חזק מאד ויחרד כל העם וכו'. שפירא אז עליהם אימה ויראה עצומה. וכמו שכתוב, ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו" (הלכות בכור בהמה טהורה ד' אות ה'). עצם היות חג השבועות ביום נ' של הספירה, ולא ביום נ"א שבו קיבלו את התורה, עניינו הקדמת היראה לחכמה (עיין במהרש"א בתחילת ע"ז, הובא בבאר היטב או"ח סי' תצ"ד).

אך היראה שלנו כעם מקבלי התורה הייתה רק חלק מהסיפור: "אמר חזקיה מאי דכתיב משמים השמעת דין ארץ יראה ושקטה, אם יראה למה שקטה ואם שקטה למה יראה אלא בתחילה יראה ולבסוף שקטה, ולמה יראה כדריש לקיש דאמר ריש לקיש מאי דכתיב ויהי ערב ויהי בקר יום הששי, ה' יתירה למה לי, מלמד שהתנה הקב"ה עם מעשה בראשית ואמר להם אם ישראל מקבלים התורה אתם מתקיימין ואם לאו אני מחזיר אתכם לתוהו ובוהו" (שבת פ"ח).

יש כאן פחד עולמי עצום, "ארץ יראה", כל העולם תלוי בזה. אתה ואני וכל אחד מישראל נכנס לתמונה, מציל את העולם, מוביל אותו לשלימות.

אחריות גדולה.

איזה פחד. איזו שמחה.

הרהור אורו עיני

כי טעמתי מעט ודבש הוה

"לבבתי באחת מעיניך"

פס': מהו "באחת מעיניך" אלא שבעין השנית כבר היו מסתפלין על העגל. נמצא שבשעת מתן תורה כבר היה דעתם לפרש חס ושלום, ואף-על-פי-כן היה יקר בעיני השם יתברך מאד ההתקרבות בעצמו כמו שכתוב "לבבתי באחת מעיניך". כי זה בעצמו יקר מאד בעיני השם יתברך

מענין קצת אנשים שמתקרבים לעבודת השם יתברך ואחר-כך מתרחקין. ענה ואמר: אף-על-פי-כן יקר אצל השם יתברך ההתקרבות בעצמו אף לפי שעה, אף-על-פי שאחר-כך נעשה מה שנעשה חס ושלום. ואמר: הלא על שעת מתן תורה נאמר: "לבבתי באחת מעיניך" (שיר השירים ד'). ואיתא במדרש (בגמ' פסחים

[שיחות הר"ן שיחה קכ"ג]

המחדש בשובו

חדשות ועדכונים מהנעשה והנשמע

בשעה טובה! ביהמ"ד חניכי הישיבות - ברסלב בב"ב עוברת למקומה החדשה.

בנוסף, לתועלת הכלל נפתח קו מיוחד בו יוכלו להתעדכן על זמני התפילות ושאר עדכונים הביהמ"ד.

בכדי להירשם לקו עדכונים וזמני התפילות, ניתן לפנות לר' אריה. 0458487317
טעמו וראו כי טוב ה'

השתתפות בהוצאות העלון נתרם לזכות ילדי

החלקים היקרים

שמשון בן חיה	אלימלך בן שרה אדל
יהונתן דוד בן פרומא לאה	נתן מנחם מגדל בן חיה
יצחק זאב בן חוה עלקא	נחמן בן שרה
שמשון אלימלך בן פיגא	שמשון יששכר בן יהודית
ישראל נחמן בן מרים מטילדא	נתן עקיבא בן אסתר מטילדא
דוד בן רחל	שמואל בן רבקה מלכה
משה גדליה בן חיה מרים	יעקב יצחק בן חיה שושנה
יעקב יוסף בן ברכה	ישעיהו בן מלכה יוכבד
שמשון נתן בן חיה פערל	אברהם חיים בן חיה דינה
שמשון בן חנה	חיים בן מלכה
לוי יצחק בן אוריה	אברהם מרדכי בן מינדל
משה מאיר בן שרה ביילא	שמשון בן מאטיל

יהי רצון שיוכי הוריהם לרוות מהם רוב נחת דקדושה ולגדלם לתורה חופה ומעשים טובים אמץ.

פרנס העלון

נתרם ע"י ידידנו הנכבד

רבי אפרים פרטנז שליט"א

לרגל אירופי בנו החשוב כמר ישראל נ"י

עם בת ידידנו הנכבד

רבי בן ציון גרינפלד שליט"א

יה"ר שהזיווג יעלה יפה בכרם בית ישראל ויזכו

המשפחות החשובות לרוות נחת מכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה אמץ.

בן תורה יקר! הוצאות העלון גדולים מאוד, בדרך ההזדמנות להיות שותף בדבר הגדול הזה להחיות עם רב, לתרומות והנצחת פרנס פנה עכשיו:

לטלפון: 0533116547

ויהי חלקך בין מזכי הרבים שאין חטא בא על ידם.

הזמנים של רוממות, ביה"ז גדוש בתורה ותפילה מתוך אור וחיות.

את הביהמ"ד חייבים להמשיך! זה היה ברור לכולם. כזה מקום קדוש חייב להתקיים במשך כל ה'זמן' אך הקשיים החלו לצוץ הן מצד הציבור שחוזר לישיבות הק', והן מצד המקום שהיו צריכים לחפש מקום חדש מרווח ומכובד כיאה למקום קדוש זה, אך בסייעתא דשמיא קפצו כמה אברכים ת"ח חשובים לעובי הקורה, והשיגו מקום מפואר ומרווח מקודמו באולמי 'ברסלב' ברחוב שלמה המלך. החשש שהתגנב לליכות האברכים, האם האור ונעימות שהיו בביהמ"ד בימי ביה"ז תמשיך גם במקום החדש בפרט אחר שחלק מהציבור התפזר לישיבות הק' ברחבי הארץ, התבדה כבר בתפילת ליל שבת הראשון, כשנאספו ציבור גדול ומכובד לתפילה בוערת ויוקדת באשו של רביה"ק, התבערה האור והחיות ששרתה במקום בתפילות השבת במקום החדש כפי שמספרים כלל הציבור א"א לתאר, השמחה והחיות, ההתלהבות בתפילה החיות והחשק דקדושה, אלו דברים שלא תמיד שייך להסביר בפה, צריך לטעום לפעמים ורק אז אפשר להבין בסייעתא דשמיא זמן קיץ התחיל בתנופה גדולה, כשבעז"ה מתקיימים במקום תפילות ליל שבת בכוח והתלהבות בשמחה וחשק, כשהפנים מופנות קדימה להתרחב בהמשך לשאר תפילות השבת ועוד ועוד..

שמחה והתרגשות בקרב ציבור דורשי ומבקשי ה' בעיר התורה בני ברק עם התרחבות גבולי הקדושה כשביהמ"ד חניכי הישיבות-ברסלב עבר למקום חדש מרווח ומפואר כיאה לבית ה'.

הבית המדרש החדש שהוקם בתחילת חודש ניסן בעקבות דרישת הציבור הגדול, גרר תגובות נלהבות ביותר מכלל הציבור, ותוך ימים ספורים מאז היווסדה הפך המקום לתל תלפיות ובית וועד לחכמים ודורשי ה', בפרט בימי בין הזמנים כשאין את המסגרת הרגילה של כל השנה, היווה המקום פינה של תורה וירא"ש, ילאה העט מלתאר את החיות וההתרוממות ששרר במקום, התפילות בלהט קודש, קול התורה מתוך ריתחא דאורייתא שהתנגן בהיכלה במשך שעות היום, החיות והשמחה בעבודת ה' שמקבל כל הטועם מספרי רביה"ק שהרגיש כל אחד, העצות הנפלאות והעמוקות הנצרכים לכל בן עליה שהתלבנו באהבת חברים בין כותלה, ה'אשר בחר בנו מכל העמים, וה'אשרינו' הגדול שרחפה באוויר, הטעם גן עדן של עבודת ה' יחד עם העצות העמוקות והנפלאות שמנחילנו רביה"ק המחיים כל נפש והמוכרחים כל כך לכל דורש ה' החפץ להתעלות בסולם העליה, שהעניקה הפינה החמה והקדושה של ביהמ"ד לכל אחד ואחד, פה אחד מעידים כלל הבחורים והאברכים, שהביהמ"ד נתן להם בין הזמנים מסוג אחר לגמרי, בין הזמנים של התעלות אמיתית, בין

המה מעידים

מפיהם ומפי כתבם של רבותינו זצוקללה"ה ויבדלחט"א

ב'

הגאון הצדיק רבי שמשון פינקוס זצ"ל רבה של אופקים

מספר רבי שמשון הירש הי"ו: בבחרותי למדתי אצל הגרש"פ זצ"ל בישיבת 'אבן יהושע' (ברלין) בירושלים עיה"ק, שם כיהן רבי שמשון זצ"ל כמשגיח, אני שהייתי 'ברסלב' בחור מהבית, נדהמתי כל פעם מחדש לשמוע את המשגיח מצטט מושגים המוכרים לי עד למאוד מספרי רבינו זי"ע. יום אחד לא יכולתי כבר להתאפק, וגמרתי אומר לברר את העניין לאשורו, האם המשגיח הוגה בספרי ברסלב? אני עצמי לא העזתי לגשת אליו, ושלחתי את בן דודי (ר' יצחק מרקוביץ הי"ו) ששימשו לשאלו על כך, והוא אכן ניגש ושאל אותו על כך, כתשובה לשאלתו פתח לו רבי שמשון את ארונו והראה לו ספרי ברסלב בהם הוא הוגה תמיד כסדרן ומשם הוא שואב את הרעיונות שהוא דבר עליהם בשמועס'ן.

וכך גם מספר הרב יצחק מרקוביץ הי"ו שזכה לשמש את רבי שמשון באותן שנים, שהוא ראה תדיר אצל רבי שמשון בחדרו ספרי ברסלב בהם היה הוגה תמיד.